

ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΘΕΟΣ

ΔΙΗΓΗΣΗ

Όλοι ασφαλώς γνωρίζουμε την ιστορική εκείνη έξοδο των Ισραηλιτών από την Αίγυπτο και τη θαυμαστή διάβασή τους μέσα από την έρημο για να φτάσουν στη γη της Επαγγελίας. Ωστόσο είμαι σίγουρος/η ότι αγνοείτε κάποιες λεπτομέρειες που πραγματικά συγκλονίζουν, που δείχνουν την άπειρη αγάπη του Θεού προς τον λαό Του, του Επουρανίου Πατέρα στα μικρά πλάσματά Του.

Πρώτα - πρώτα, ξέρετε πόσοι ήταν οι Ισραηλίτες όταν έβγαιναν από την Αίγυπτο;

600.00 μόνο οι μάχιμοι άνδρες (Εξόδ. ιβ' 37). Δηλαδή συνολικά θα πλησίαζαν το 1,5 εκατομμύριο. Λοιπόν, φανταστείτε μια πόλη -μεγαλούπολη με 1,5 εκατ. κατοίκους. Πόσοι άραγε ανάμεσά τους θα είναι άρρωστοι και ανήμποροι; Από έναν απλό πυρετό, κρουστικό, γρίπη, μέχρι σοβαρότερες αρρώστιες, μέχρι και τα αναπόφευκτα γεροντικά συμπτώματα (καρδιοπάθειες, αρθριτικά κλπ.). Σήμερα σε τέτοια πόλη υπάρχουν δεκάδες νοσοκομεία και κλινικές, εκατοντάδες γιατροί και νοσοκόμοι που περιποιούνται αυτούς τους ανθρώπους. Χώρια κι αυτοί που βρίσκονται στα σπίτια... Ε, λοιπόν, όταν οι Ισραηλίτες έβγαιναν από την Αίγυπτο, δεν υπήρχε ούτε ένας άρρωστος, ούτε ένας που να μην μπορεί να περπατήσει και να τον κουβαλούν στα χέρια... «Οὐκ ἦν ἐν ταῖς φυλαῖς αὐτῶν ὁ ἀσθενῶν» (Ψαλμ. ρδ' 37). Και φανταστείτε ότι ήταν Απρίλιος. Εποχή των κρουστικών και της γρίπης.

Στη συνέχεια περνούν την Ερυθρά θάλασσα και βρίσκονται στην έρημο. Και ξεκινούν. Αλλά πώς να προχωρήσουν; Ο ήλιος τους χτυπά κατακέφαλα. Φανταστείτε τον εαυτό σας το καλοκαίρι στην αμμουδιά. Πόση ώρα μπορείτε να μείνετε εκτεθειμένοι στον ήλιο; Μισή ώρα; Μία ώρα; Περισσότερο δεν γίνεται. Ζαλίζεται ο άνθρωπος, πονά το κεφάλι, πέφτει ανίσθητος. Εκεί όμως τι γινόταν; Το ξέρετε. Ήταν ένα σύννεφο. Τι σύννεφο. Τεράστιο. Να σκεπάζει μια ατελείωτη φάλαγγα 1,5 εκατομμυρίου. Και να περπατά μαζί της. Τι στοργή και αγάπη του Θεού!

Κι αυτή η νεφέλη, που δεν έφευγε ποτέ πάνω απ' τα κεφάλια τους, μήπως ξέρετε τι γινόταν το βράδυ; Φωτεινή. Έλαμπε κι έχυνε την ανταύγεια της στο στρατόπεδο των Εβραίων. Κι αλήθεια. Όταν ξεκίνησαν, ήταν βέβαια πανσέληνος, που γλύκαινε με το απαλό φως της το σκοτάδι. Καθώς προχώρησαν όμως, ήρθαν και νύχτες ολοσκότεινες. Και μάλιστα στην έρημο. Χωρίς λάδι και λυχνάρια. Τι αγριάδα, τι φόβος. Τι δυσκολία. Να μην μπορείς να διακρίνεις ούτε

τη σκηνή σου, ούτε τα παπούτσια σου μέσα στο πηχτό σκοτάδι. Απελπισία. Κι όμως... Η πατρική αγάπη του Θεού φρόντισε και γι' αυτό (βλ. Ψαλμ. οζ.΄ 14).

Αλλά μέσα στην έρημο υπάρχουν κι άλλα δυσεπίλυτα προβλήματα. Ας πούμε, το νερό. Αλλά και το φαγητό. Τι γινόταν με αυτά; Φρόντιζε και γι' αυτά ο πανάγαθος Θεός. Μέσα στην έρημο, μέσα από ξερούς βράχους άνοιγε πηγές και πότιζε τον λαό Του. Και κάθε πρωί τους έστελνε βροχή απ' τον ουρανό το καθημερινό τους φαγητό, το μάννα. Και μάλιστα, δεν τους άφηνε να αποθηκεύουν και να έχουν κατόπιν έγνοια και κόπους για την μεταφορά των τροφίμων. Τους το έδινε άφθονο να τρώνε όσο ήθελαν. Το υπόλοιπο σκουλήκιαζε και έλιωνε. Αργότερα Τού ζήτησαν κρέας. Φαντάζεστε τι θα πει κρέας για τόσο κόσμο; Όταν ο Θεός βεβαίωσε τον Μωυσή ότι για ένα μήνα θα τροφοδοτούσε με κρέας τους Ισραηλίτες, ο Μωυσής έμεινε άναυδος. «Μα είναι δυνατόν, Κύριε;» Τού είπε με δέος. «Είναι δυνατόν; Όλα τα ψάρια της θάλασσας να τα μαζέψουμε, δεν φτάνουν» (Αριθ. ια΄ 21-22). Και πραγματικά. Αν ο κάθε Ισραηλίτης έπαιρνε τη μέρα μια μικρή μερίδα κρέας (100γρ), θα χρειαζόνταν για όλους 150.000 κιλά. Για ένα μήνα 4,5 εκατομμύρια κιλά. Πού να βρεθούν αυτά; Και μάλιστα στην έρημο. Κι όμως ο Θεός τους τα έδωσε (με τα ορτύκια).

Τέλος και το θέμα του ρουχισμού. Όλοι ξέρουμε ότι κάθε τόσο θέλουμε καινούργια παπούτσια, χρειαζόμαστε καινούργια ρούχα. Τα παλιά φθείρονται, γίνονται άχρηστα. Αλλά οι Ισραηλίτες πέρασαν 40 ολόκληρα χρόνια στην έρημο. Τι έγινε με τα ρούχα τους; Άλλο μεγάλο θαύμα της αγάπης του Θεού. Δεν χαλούσαν. Στο περπάτημα τα παπούτσια, στην καθημερινή χρήση τα ρούχα, δεν χαλούσαν. Η άπειρη αγάπη του Θεού έκανε και σ' αυτό το σημείο θαύμα.

Αλλά το σπουδαιότερο ίσως είναι το άλλο. Όλες αυτές τις ευεργεσίες ο άγιος Θεός τις προσέφερε από την δική Του στοργή και καλοσύνη. Ο λαός εκείνος τίποτε δεν πρόσφερε (Άλλωστε και από τι ανθρώπινο έχει ανάγκη ο Θεός;). Ή μάλλον οι Ισραηλίτες Τού προσέφεραν: Πίκρες, γογγυσμούς, ύβρεις, πείσματα, αχαριστίες. Δεν είπαν ποτέ ένα «ευχαριστώ». Δεν Τού μίλησαν ποτέ σαν παιδιά στον Πατέρα Τους, ευγενικά, σεβαστικά, ταπεινά. Όλο αυθάδειες και προκλήσεις. Ενώ ο Θεός τους έτρεφε με το «μάννα», τον άρτο των Αγγέλων, αυτοί «κατελάλουν τοῦ Θεοῦ οἱ ἀχάριστοι», δηλαδή κατηγορούσαν τον Θεό! Καλύτερα τρώγαμε στην Αίγυπτο, έλεγαν... Εκεί είχαμε τα πεπόνια και τα αγγούρια, τα πράσα και τα κρεμμύδια και τα σκόρδα μας... Και έκλαιγαν και ζητούσαν να γυρίσουν πίσω στη δουλεία της Αίγυπτου! Αχάριστοί...! Και ο Θεός όλο ευεργεσίες. (Βέβαια τους τιμωρούσε και κάποτε. Μα πάλι από αγάπη, για να συνέλθουν. Κι αμέσως σταματούσε την δίκαιη τιμωρία).

«Έτροποφόρησεν αὐτούς ἐν τῇ ἐρήμῳ» λέει ο Απ. Παύλος. Τους πήγαινε όλο με τα νερά τους, να βολεύει τον δύστροπο χαρακτήρα τους (Πράξ. ιγ΄ 18). «Γενεά σκολιά καί παραπικραίνουσα» την ονομάζει ο ψαλμωδός. Γενεά στραβή — στραβόξυλα. Το μόνο που ήξεραν ήταν να ποτίζουν με πίκρες (Ψαλμ. οζ΄ 8). Τους έλεγε ο Θεός: Εμπρός. Πάτε προς στη γη

της επαγγελίας. Αυτοί έλεγαν: Όχι. Θα γυρίσουμε πίσω στην Αίγυπτο. Τους απαντούσε Εκείνος. Αφού δεν θέλετε, μη μπαίνετε. Ούτε κι Εγώ σάς βάζω. «Όχι, τώρα θα μπορούμε», άλλαζαν οι δύστροποι κι ανάποδοι άνθρωποι (Αριθ. ιδ' 1-5, 39-45). Ε, λοιπόν παρ' όλες αυτές τις κακίες και τις αχαριστίες ο Θεός τους ευεργετούσε. 40 ολόκληρα χρόνια.

ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Σ' αυτό το σημείο θέλω τώρα να σας ρωτήσω:

1. Τι ήταν φυσικό, λογικό και δίκαιο να νιώθουν οι Εβραίοι απέναντι στον Θεό; Τι αισθήματα να πλημμυρίζουν την ψυχή τους; (...)

Αγάπη, αφοσίωση, απέραντη ευγνωμοσύνη, υπακοή. Και κυρίως αυτό. Αγάπη. Άδολη και απέραντη αγάπη. Ήταν ο στοργικός Πατέρας τους.

2. Αλλά άραγε μόνο αυτοί έπρεπε να δείξουν αγάπη στον Θεό; Μόνο αυτοί ευεργετήθηκαν και μάλιστα με θαύματα; (...)

Όχι. Όλοι μας έχουμε ευεργετηθεί και ευεργετούμαστε. Με ανάλογους, θαυμαστούς τρόπους. Μπορούμε να αναφέρουμε μερικές ευεργεσίες του Θεού στη ζωή μας; (...)

Μας χαρίζει αδιάκοπα τη ζωή και την υγεία. Και δεν είναι μικρό πράγμα αυτό. Οι επιστήμονες βλέπουν με τα μικροσκόπια πλήθος μικρόβια. Στο μεταξύ πολλοί ασυνείδητοι άνθρωποι μολύνουν τη φύση, τις τροφές, τον αέρα που αναπνέουμε... Και όμως ο Θεός δεν μας αφήνει να χαθούμε.

Ακόμα, ο Θεός έπλασε τον πανέμορφο κόσμο μέσα στον οποίο ζούμε. Και τι να πρωτοθαυμάσει κανείς; Τον ουρανό, τον ήλιο, τα αστέρια, τις θάλασσες, τα ποτάμια, τις λίμνες, τα βουνά, τα δέντρα, τα ζώα, τα ψάρια, τα πουλιά, τις τόσες εκθαμβωτικές ομορφιές του; Και βασιλιά μέσα σ' όλη την κτίση ο Θεός τοποθέτησε τον άνθρωπο!

Έπειτα η καθημερινή μας τροφή. Μας φαίνεται απλό. Πήγαμε στον μανάβη και αγοράσαμε χόρτα, λαχανικά, φρούτα. Το κρεοπωλείο διαθέτει κρέατα. Απλό; Και όμως! 4 εκατομμύρια η Αθήνα, 11 η Ελλάδα, 6 δισεκατομμύρια ο κόσμος, πού βρίσκει και τρώει κάθε μέρα; Ορισμένοι επιστήμονες που μελέτησαν το θέμα, μην έχοντας δυστυχώς πίστη στο Θεό, πήγαν να τρελαθούν. «Σε λίγα χρόνια θα πεθάνουμε της πείνας», είπαν. Και όμως τα χρόνια πέρασαν, οι άνθρωποι πλήθυναν και οι τροφές δεν λιγότεψαν καθόλου. Αντίθετα. Το διαιτολόγιο πλουτίστηκε και βελτιώθηκε κατά πολύ. Μόνο η κακία και η σκληρότητα των ανθρώπων κρατάει κάποιους λαούς σε φτώχεια και πείνα. Ο Θεός εξακολουθεί να τρέφει — σαν με άλλο μάννα — καθημερινά την οικουμένη.

Πολύ περισσότερο όμως η πιο μεγάλη ευεργεσία του Θεού για εμάς είναι το ότι μας φανέρωσε τον εαυτό Του και μας καλεί κοντά Του. Πόσο, αλήθεια, συγκινητικό είναι αυτό! Ζούμε σ' έναν πλανήτη με αναρίθμητες θρησκευτικές ομάδες — όλες πλανεμένες! Κι εμάς ο Θεός μας αξίωσε να είμαστε ορθόδοξοι χριστιανοί. Να ζούμε στην αλήθεια και στο φως!

Ειδικά οι χριστιανοί απολαμβάνουμε πλούσιες τις ευλογίες του Θεού! Μας στέλνει το ουράνιο μάννα, την Θεία Κοινωνία. Τρέφει και ζωογονεί διαρκώς την ψυχή μας. Στέλνει τη νεφέλη Του, τη σκέπη της Παναγίας («νεφέλη ολόφωτε») και μ' αυτήν δροσίζει, φωτίζει και προστατεύει κάθε πιστό. Στέλνει και τον θείο λόγο Του για να καθοδηγήσει το λαό Του. Στέλνει την χάρη των αγίων Μυστηρίων για να πλυθούν και να διατηρούνται άφθαρτα τα ενδύματα της ψυχής μας.

Πόση αγάπη δε δείχνει και σήμερα ο πανάγαθος Θεός! Και μας οδηγεί όλους με τις δυστροπίες και τις κακίες μας σιγά-σιγά στη γη της επαγγελίας, στην Βασιλεία Του. Είμαστε κυριολεκτικά πνιγμένοι μέσα στον απέραντο ωκεανό των ευεργεσιών του Θεού. Πόσο θα έπρεπε να ευχαριστούμε τον άγιο Θεό για όλα αυτά! Η καρδιά μας να πλημμυρίζει από ευγνωμοσύνη για τις ευεργεσίες του Θεού που δεχόμαστε είτε ως σύνολο, είτε ως άτομα, στην προσωπική μας ζωή.

3. Στ' αλήθεια όμως, παιδιά, ευχαριστούμε τον Θεό για όλες αυτές τις ευεργεσίες Του; Συχνά τι παθαίνουμε; (...)

Δυστυχώς, παιδιά, τα συνηθίζουμε και τα ξεχνάμε! Μας γίνονται όλα ρουτίνα, δεν γεμίζουν με έκπληξη και θαυμασμό την ψυχή μας. Και ποιο είναι το αποτέλεσμα; Το αποτέλεσμα είναι ότι δεν ευχαριστούμε και δεν δοξάζουμε τον Θεό για τις τόσες δωρεές Του, για το άπειρο μεγαλείο Του, για την ανέκφραστη αγάπη Του. Και μόνο αυτό; Δυστυχώς και κάτι χειρότερο μπορεί να συμβεί. Όχι μόνο να είμαστε αχάριστοι, αλλά και να γογγύζουμε, να γκρινιάζουμε για τις τυχόν δυσκολίες που μας παρουσιάζονται.

Αχαριστία, πράγματι! Και είναι θλιβερό να βλέπει κανείς μερικούς ανθρώπους που δεν είναι ευχαριστημένοι ποτέ από τίποτα. Όλο γκρίνια και δυσφορία είναι. Το στόμα μόνο παράπονα έχει να λέει. Λόγια πικρά, γογγυσμοί, αναστεναγμοί, αγανάκτηση... Και μοιάζουν οι άνθρωποι αυτοί με τους αχάριστους Εβραίους. Αλλά ας προσέξουμε. Διότι, όπως είπαμε, τον κίνδυνο αυτό τον διατρέχουμε όλοι μας.

4. Τι λοιπόν θα πρέπει να κάνουμε; (...)

Να ευχαριστούμε και να δοξολογούμε τον Θεό, όπως ακριβώς το λέει κι ο προφήτης και βασιλιάς Δαβίδ σ' έναν στίχο του Ψαλτηρίου που τον ψέλνουμε κάθε πρωί στην Δοξολογία: «Καθ' ἐκάστην ἡμέραν εὐλόγησω σε».

5. Και πώς πρέπει να ευχαριστούμε και να δοξάζουμε τον Θεό;

α) Πάντοτε! «Καθ' ἐκάστην ἡμέραν»! Κάθε μέρα! Είναι σημαντικό αυτό. Δεν πρέπει να αφήνουμε να περνάει ούτε μια ημέρα κατά τη διάρκεια της οποίας δεν θα ευχαριστήσουμε και δεν θα δοξολογήσουμε τον Κύριο.

β) Και μόνοι μας και μαζί με τους άλλους. Δηλαδή, και στην κοινή λατρεία αλλά και στις προσωπικές μας προσευχές. Ειδικά όταν συμμετέχουμε στη Λατρεία της Εκκλησίας να μην είμαστε ψυχροί, παγωμένοι, αδιάφοροι. Όχι! Η καρδιά μας να φλέγεται από την αγάπη του Θεού. Οι ευεργεσίες του Θεού να μας συγκινούν. Την ώρα της Δοξολογίας, την ώρα του Τρισάγιου Ὑμνου, στο «Εἶη τό ὄνομα Κυρίου εὐλόγημένον...» και σε άλλα παρόμοια σημεία η ψυχή μας να ξεχειλίζει από ευγνωμοσύνη. Δεν είναι τυχαίο ότι το ιερότερο Μυστήριο της Εκκλησίας μας ονομάζεται Θεία Ευχαριστία. Είναι Ευχαριστία!

Αυτό δεν πρέπει να το ξεχνάμε ποτέ. Αλλά και στις προσωπικές μας προσευχές. Κάθε μέρα να ευχαριστούμε και να δοξάζουμε τον Κύριο. Και να το κάνουμε πάλι με ζέση, με θερμότητα. Όχι τυπικά και άψυχα.

γ) Όχι μόνο όταν δεχόμαστε ευλογίες και τα πράγματα πηγαίνουν καλά, αλλά και στις δυσκολίες και στις θλίψεις και στους πειρασμούς. «Καλά συνέβη; Εὐλόγησον τόν Θεόν καί μένει τά καλά. Κακά συνέβη; Εὐλόγησον τόν Θεόν καί λύεται τά κακά» (Ιω. Χρυσόστομος, ΕΠΕ 33, 412). Και να γνωρίζουμε αυτό: η ωραιότερη δοξολογία προς τον Θεό δεν είναι μόνο οι ύμνοι των Αγγέλων, αλλά και το «δόξα σοι ο Θεός» του βασανισμένου. Του ανθρώπου που δεν χάνει την πίστη του και δεν απογοητεύεται παρά τις όποιες δυσκολίες. Θα θυμάστε άλλωστε και το παράδειγμα του Ιώβ. Το «Εἶη τό ὄνομα Κυρίου εὐλόγημένον», το είπε όταν τον βρήκαν οι μεγάλες συμφορές. Και αυτό τον δόξασε.

Έτσι παιδιά κι εμείς, όσο εξετάζουμε τις ευεργεσίες του Θεού στη ζωή μας, τόσο θα διαπιστώνουμε πόσο εγγύς μας είναι, πόσο ζωντανή είναι η παρουσία Του στην καθημερινότητά μας και πόσο προνοεί για τις υλικές και πνευματικές μας ανάγκες.

Τι ευγνωμοσύνη Του οφείλουμε λοιπόν! «Ἐν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τόν Θεόν», μας προτρέπει ο ψαλμωδός (Ψαλμ. ξζ' 27). Δηλαδή, να Τον ευχαριστούμε και να Τον δοξολογούμε πάντοτε, και μόνοι μας και με τους άλλους, και στα καλά και στα κακά, και με τα λόγια μας αλλά και με όλη τη ζωή μας. Για να αξιωθούμε να Τον δοξάζουμε και αιωνίως στη Βασιλεία Του.

ΣΥΝΘΗΜΑ: Καθημερινά ευγνωμονώ τον Θεό για τις ευεργεσίες Του.